

Sygn. akt V Ca 1558/12

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2012 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny-Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Wojtysiak

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2012 r. w Warszawie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko W. S. i E. S.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego (...) w Warszawie

z dnia 29 marca 2012 r., sygn. akt I C 121/12

**1. oddala apelację,**

**2. zasądza od (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz W. S. i E. S. kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

**Sygn. akt VCa 1558/12**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy (...) wyrokiem z dnia 29 marca 2012 r. oddalił powództwo (...) sp. z o.o. przeciwko E. i W. S. o zapłatę kwoty 600 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 27 maja 2010 r. oraz orzekł o kosztach postępowania.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód zaskarżając go w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej spółki kosztów postępowania apelacyjnego.

**Sąd Okręgowy zważył, co następuje**

Apelacja powódki nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż zasadny nie jest żaden z przedstawionych w niej zarzutów. Sąd II instancji w pełni podziela ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy, jak również wnioski z nich wywiedzione, przyjmując je za własne.

Za chybiony Sąd Okręgowy uznał zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 321 k.p.c. w związku z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. Art. 321 k.p.c. statuuje jedną z fundamentalnych zasad procesu cywilnego (zasadę dyspozytywności). Zgodnie z nią, sąd nie może uwzględnić roszczenia w oparciu o inną podstawę faktyczną niż podana w pozwie, czyli nie może orzec ponad żądanie pozwu. Przepis art. 321 k.p.c. na którego naruszenie wskazuje skarżący odnosi się do żądania wyłącznie formułowanego w pozwie lub dalszych pismach powoda, w żadnym zaś wypadku do twierdzeń pozwanego. Wyraźnie zaznaczyć należy, że pozwani w sprzeciwie od nakazu zapłaty w sposób jasny i precyzyjny zakwestionowali zasadność dochodzonego roszczenia m.in. poprzez wskazanie, iż umowa zawiera niedozwoloną klauzulę umowną. Sąd Rejonowy był zatem zobowiązany do oceny tego zarzutu, co też zaskarżonym wyrokiem uczynił.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy nie naruszył również art. 385<sup>1</sup> k.c. Powyższy przepis definiuje pojęcie niedozwolonych postanowień umownych. Są to takie postanowienia umowne zawierane z konsumentem i nie uzgodnione z nim indywidualnie, które kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy i w konsekwencji, jeżeli dane postanowienie umowne jest niedozwolonym postanowieniem, to nie wiąże konsumenta. Sąd Okręgowy podziela pogląd Sądu Rejonowego, że § 4.5 umowy zawartej pomiędzy powodem a pozwanymi jest klauzulą niedozwoloną (abuzywną), ze względu na to, że kwota w niej określona jest zbyt wygórowana.

Na podstawie § 4.5 umowy zleceniodawca jest zobowiązany do nierozwiązywania umowy przez 3 lata, tymczasem żądana kwota 600 zł odpowiada abonamentowi za dzierżawę za okres aż 60 miesięcy (czyli pięciu lat). Zgodnie z § 4.5 umowy zleceniodawca jest zobowiązany do nierozwiązywania umowy tylko przez 3 lata. Zdaniem Sądu Okręgowego kara umowna w kwocie 600 zł jest zbyt wygórowana. Takie postanowienie umowy jest klauzulą abuzywną.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.c. O kosztach sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c.